

Hol tartunk?

VISSZHANG - LXVI. évfolyam, 7. szám, 2022. február 18.

Fercsik Marianna az *ÉS* 2022. január 21-i számában megjelent, *Néger* című publicisztikája finoman mondvá megdöbrentett. Először is nem értem, hogy az *ÉS* mint politikai és irodalmi lap egy olyan cikket egyáltalán miért közöl, amelyben más földrészekről származó embereket, sőt gyerekeket illető diszkriminatív kifejezések sora szerepel.

Másrészt számomra érthetetlen az is, vajon mitől tartja magát többre az említett Európán kívüli bevándorlóknál egy magyar Olaszországban? Mert anyagilag jobban él? Mert születési helyének vagy társadalmi státuszának köszönhetően szerencséje volt, és lehetőséget kapott arra, hogy színvonalas iskolába járjon, egyetemen tanuljon? Mert szülei támogatták ebben? Esetleg mert nem kellett kisiskolás kora óta tanulás helyett vagy mellett dolgoznia?

Nem mintha a rasszizmus eltűnt volna a „nyugati” sajtóból azáltal, hogy a nívósabb média nem használ diszkriminatív kifejezéseket például a migrációval kapcsolatban (feltételezem, Olaszországban is). Erről nincs szó. De a nyelv és a szóhasználat befolyásolja a valóságot. A cikk jól mutatja, hogy a strukturális rasszizmus – akár tudatos szándék nélkül is – milyen erősen itatja át mindennapi életünket.

Nem azt mondom, hogy nem kellene a problémákkal foglalkozni, így például a kiéleződő társadalmi ellentétekkel is, melyeket sokszor a migráció következményének tulajdonítanak. De a származást, a bőr színét, a szem formáját vagy az öltözködést alapul venni? Az ilyenfajta kategorizálásnak a XXI. században, több évszázados gyarmatosítás és két világháború után már nincs helye! Lehet, hogy Magyarország még nem tart itt. De szavainkat megválogatva is dolgozzunk azon, hogy egyenlő esélyt teremtsünk embertársainknak, bármilyen „háttérrel” rendelkezzenek is.

Üdvözlettel Bécsből